

РЕШЕНИЕ

№ 3395

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20231110121996 по описа за 2023 година

Производството е първоинстанционно, по реда на ГПК от 2007г.

Ищецът *** извежда съдебно предявените си права въз основа издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК против С. Н. Н. като се твърди, че е негов клиент за ТЕ топлоснабден имот, находящ се на адрес: ***, аб.№ 298440, като собственик на имота, поради което се сочи, че ответникът му дължи ½ от дължимата ТЕ за имота, както следва: 800,75 лева главница за доставена ТЕ за период м.5.2019г.- 4.2021г.,ведно със законна лихва за периода от 20.10.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 15.09.2020г. до 29.09.2022 г. в размер на 124,,55 лева, цена на извършена услуга за дялово разпределение за период 9.2019г.- 4.2021г.в размер на 10,44 BGN лева, ведно със законна лихва за периода от 20.10.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 31.10.2019г. до 29.09.2022 г. в размер на 2,30 лева.

Ищецът твърди, че ответникът, като собственик на посочения имот, е страна по неформален договор за продажба на ТЕ за битови нужди, сключен за исковия период, за който ищецът е издавал фактури по прогнозно изчисление, и след изготвяне на дялово разпределение от лицето, което иска да бъде конституирано като помагач на негова страна, е издавал общи фактури, съдържащи цялото вземане за съответния отоплителен сезон , публикувани в интернет страницата му, след изтичане на 45-дневен срок от издаване на общата фактура, ответникът е изпаднала в забава и дължи заплащане на законната лихва. Претендира заплащане на дялово разпределение, тъй като по силата на ОУ, главниците се заплащат на него.

Ответникът, в срока за отговор, чрез назначения от съда особен представител, на

основание чл.47,ал.5 ГПК, е подал писмен отговор, в който се сочи, че се оспорва пълното и точно изпълнение на задълженията на ищеца да достави ЕТ с изискуемо по закон и договор качество, количество, съответстващо на претендираните от ищеца суми. Оспорва се основателността на иска, с довод, че ответникът не е клиент, на ищеца, защото между ищец и ответник не се установява сключен договор, като не е купувач ксамо защото е наследник на починал собственик , който имот е собственост на ***, видно от представено от СО писмо, като по силата на договор от 1992г., сключен с ищеца, подписан от Вяра Любенова Стойчева, представляваща ЕС, титуляр по партида е била ***.а, поради което и е неясно защо е налице претенция по отношение на ответника. Прави се възражение за погасителна давност.

Предявени са по реда на чл.422 ГПК, кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 153 ЗЕ и с правно основание чл.86,ал.2 ЗЗД. С определението по чл.140 ГПК, обявено за доклад по делото без възражения на страните, е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото, че СРС намира, че безспорен и ненуждаещ се от доказване е фактът, че с договор, сключен на 5.2.1990 г. *** е придобил право на собственост по силата на договор за покупко – продажба, върху топлоснабдения имот, както и че *** е починал през 1999г., като е оставил свои наследници по закон: ***.а, преживяла съпруга, и деца – С. Н. и ***.а. Видно от писмо, изпратено от СО, район Овча купел, с *** е сключен договор за продажба на ап.-33, по реда на НДИ, пред 1990г. Видно от справка, изготвена от съда по реда на Наредба № 14/2009г., ***.а е починала през 2013г., като С. Н. Н. е неин син /*** е неин съпруг, починал преди нея/. ***.а е подала заявление до ищеца от 2002г за открий.не на партида, поради което с нея е възникнало правоотношение по продажба на ТЕ за битови нужди.

Съгласно разпоредбата на чл.149,ал.1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се осъществява при сключване на писмени договори при общи условия. Съгласно §1,чл.42 от ЗЕ / отм., считано от 17.07.2012г., но в сила към началото на исковия период/, потребител на топлинна енергия е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Продажбата на топлинна енергия, по цитираните разпоредби, се извършва на основата на писмени договори при общи условия, но ако изричен писмен договор не е сключен, доколкото съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, по силата на законова разпоредба императивно е установено кое лице е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като от значение е единствено притежанието на вещно право върху имота – право на собственост или вещно право на ползване. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за продажба на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, при съобразяване на задължителното за съда тълкуване на закона, дадено

с ТР № 2/17.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 2/2017г. на ОСГК, че страна в правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е и лице, което не е собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, стига да е подал заявление до ищеца за открий.не на партида или да е сключил с ищеца писмен договор за продажба на ТЕ за битови нужди.

Ето защо, доколкото правото на собственост върху топлоснабдения имот е преминало върху С. Н. - единствен наследник по закон, както на ***а, така и на ***, то и той е встъпил във възникналото с ***а правоотношение по продажба на ТЕ за битови нужди, и възражението на особения представител за липса на облигационно отношение, е неоснователно. Недоказано е ответникът да се разпоредил в полза на трето лице с правото на собственост върху имота.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, за което са представени доказателства, а и това обстоятелство съдът намира за общоизвестно. Съответно, според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са ангажирани доказателства ответникът да е упражнил правото си на възражения срещу Общите условия. Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. Действащата през процесния период нормативна уредба – чл. 155, ал. 1 ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни, 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от

изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване.

Видно от представените документи от третото лице, за исковите периоди, топлинната енергия е начислена при липса на осигурен достъп до имота за отчет.

Съгласно заключението на неоспорената от страните и приета от СРС съдебно – техническа експертиза, в сградата се ползва ТЕ само за БГВ / и се начислява само за топлинна енергия за вода и за сградна инсталация, но не и за имот/, като по преценка на вещото лице, начислената енергия за БГВ е занижена, защото се начислява на база 1 потребител, чрез използване на екстрапулация, въз основае отчет на общия водомер, като вещото лице сочи, че е следвало да се начисли като за потребител без отчет. Видно от заключението, за имота не е начислявана ТЕ за сградна инсталация. Вещото лице счита, че с изключение на занижената стойност за ТЕ за БГВ, стойностите са изчислени в съответствие с техническата част на Наредбата за топлоснабдяването.

Съгласно заключението на неоспорената от страните и приета от СРС съдебно – счетоводна експертиза, в хода на производството са извършени плащания: на 22.6.2023г.- сумата 30 лева, на 21.7.2023г.-27,05 лева, 28.8.2023г.-5,35 лева, на 27.9.2023г.- 27 лева, на 23.10.2023г.- 27 лева, на 21.11.2023г.- 27 лева, на 21.12.2023г.- 27 лева – общата сума 170,40 лева, като вещото лице сочи, че от ищеца, с платените суми, са погасени: сумата от 128,76 лева разноси – сумата от 811,76 лева са начислени от ищеца/, както и сумата 41,64 лева юрисконсултско нъзнаграждение –ищецът е начислил 175 лева/. Платежни документи не са представени от страна на ответника. Вещото лице е посочила, че ищецът е издавал прогнозни фактури за период от м.5.на предходната година, до м.4 на текущата година, като след изготвяне на дялово разпределение, ищецът е сторнирал същите и е издавал една обща фактура, която съдържа цялото му вземане за отоплителен сезон.

СРС намира, че ищецът доказва основанието си да получи плащане на главница за топлинна енергия – доказва се, че страните са в правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди, както и че начислената ТЕ за енергия от ищеца е в по – ниска стойност от реално ползваната, с оглед на което искът е основателен.

Предвид изложеното, следва да се разгледа релевираното в срок от ответника възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ 33Д, както и

лихвите за забава. Сроктът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 23.08.2021 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД. С Решение по Протокол 7/23.10.2014 г. на Съвета на директорите на „Топлофикация София“ ЕАД са приети нови общи условия, които са одобрени с Решение ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като същите са публикувани през м.07.2016 г. и следователно са влезли в сила м. 08.2016 г. (с изтичането на тридесетдневен срок след публикуването им – арг. от чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Съгласно общите условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, съгласно които клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, определени по прогнозна консумация в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 от ОУ), като след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки топлофикационното дружество издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите, определени по прогнозна консумация, и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки (чл. 32, ал. 3 от ОУ). Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Анализът на цитираната нормативна уредба води до извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Видно от цитираните правила на ОУ от 2016г., изравнението не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. При всички случаи, обаче, това **"изравнително"** вземане е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/, а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Т.е., задължението за заплащане на изравнителната сметка не влияе на дължимостта на месечните вноски. Изравнителният резултат води до възникване на ново вземане в полза на топлопреносното предприятие, когато начислените прогнозни месечни вноски са в по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия - в този случай според чл. 33, ал. 2 от Общите условия клиентите са длъжни да заплатят фактурите, от изтичане на 45-дневен срок от датата на издаване на фактурата, за фактурите, издадени след 7.2016г., откогато се прилагат новите ОУ. Поради изложеното по - горе, погасителната давност за вземанията за топлинна енергия за период от м.05.2019г. до м.04.2020г., започва да тече за всяка отделна фактура, от изтичането на 45 – дневен срок от датата на издаването

й, защото от този срок, кредиторът – ищец може да иска изпълнение на задължението по нея. Относимо към делото, към датата на предявяване на иска в съда в погасителна давност са всички вземания с настъпил към 20.10.2022г. падеж, съгласно разпоредбата на чл.422 ГПК, тъй като подаденото заявление по чл.410 ГПК прекъсва теченето на давностния срок.

Относимо към спора, изравнението, с обща фактура №1005417199 от 31.7.2020г., съдържа посочване на сторнирано вземане на ищеца по прогнозни фактури за период 5.2019г.-4.2020г. на стойност 589,28 лева, които са сторнирани и е издадена обща фактура на стойност 661,54лева, от която, ищецът претендира сумата от 646,67 лева, заради намалението на цената, съгласно ССЕ. Когато се изготви дяловото разпределение, се изготвя изравнителната сметка и ако прогнозно определената цена надвишава определената по изравнителна сметка, разликата се приспада с кредитно известие, а при обратния случай – сумата се добавя към фактурата, изготвена въз основа дяловото разпределение. Следователно, двете вземания възникват от издаване на фактурата. В частност, от издаване на обща фактура, за ищеца ще възникне вземане за 57,39 лева – разликата.

С оглед изложеното по –горе, в погасителна давност са всички вземания по прогнозни фактури, издадени от 5.2019г. до 9.2019г. включително, които са на стойност 202,36 лв, а извън нея – вземането на ищеца от фактурата от 10.2019г., задължението по което е извън погасителна давност, до края на сочения период. На основание чл.119 ЗЗД, в погасителна давност е вземането за обезщетение за забава върху главницата 202,36 лева. Съгласно чл.33 ОУ, обезщетение за забава се дължи от изтичане на 45-дневен срок от датата на издаване на фактурата, но общата фактура, която съдържа реално ползваното количество ТЕ. Ето защо, обезщетение за забава му се дължи от 15.9.2020г. . Останалите, претендирани от ищеца суми, са извън давностния период.

Тук е моментът да се посочи, че извършените частични плащания не съставляват признание. С плащане на вземането, включително вземане в погасителна давност, действително е възможно да се признае вземане / с конклюдентни действия/, но само за платеното вземане. По делото няма твърдение от ответника, че е платил, а ССЕ е установила плащания, с които ищецът е погасил частично разноски. СРС не може да приеме, че е доказано плащане от страна на ответника, като съобразява, че заповедта е била издадена против ***а и против ответника С. Н.. По заповедното производство, СРС е издал изпълнителен лист против ***а, взет от ищеца на 18.4.2023г. Видно от отразените, счетоводно, плащания, същите са ежемесечни, поради което и най- вероятният извод е, че същите плащания отразяват събрани принудително суми след датата на издаване на изпълнителния лист, предвид еднакия им размер. Ето защо, при липса на ангажирани от която и да е от двете страни доказателства, че погасяванията са извършени от страна на ответника С. Н. Н., СРС следва да приеме, че фактът е недоказан.

С оглед изложеното, искът за главница в размер 1399,14 лева за период от м.10.2019г. до 4.2021г. е основателен. Лихва за забава върху главниците от 15.9.2020г до 29.9.2022г., възлиза на 207,22 лева. От сочените суми, ответникът дължи ½, съобразно претенцията на ищеца.

Относно претенцията за заплащане на дялово разпределение.

Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обсъждане на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

По делото е представен договор, по силата на който на ищеца е възложено събиране на главницата за услугата дялово разпределение, поради което и искът е основателен. Видно от копия на фактури, вземането на ищеца е за главници по фактури от м.9..2019г. . Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Следователно, ищецът доказва основанието да получи таксата за изготвяне на дялово разпределение, чието събиране му е възложено от ФДР..

Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвиденото в ОУ налага извод, че таксата за извършване на услугата дялово разпределение е такса, дължима на третото лице – помагач, която такса, по силата на договор между него и ищецът, и по силата на ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди, се събира от продавача. Следователно, доколкото задължението за заплащането на таксата е различно от задължението по договора за продажба на топлинна енергия – доколкото фирмата за дялово разпределение е прехвърлила на ищеца правото да събира таксата за дялово разпределение. Ежегодната цена за отчетен период, за отчет на уредите, е платима в деня на извършване на годишното отчитане на показанията. Следователно, доколкото ищецът не твърди и не доказва да му е прехвърлено вземането с определени привилегии – например, различна от предвидената в договора изискуемост, то и таксата за дялово разпределение е изискуема в деня на отчета, а при липса на данни за датата на извършването му – от деня на издаване на фактурата. Или искът за главница е основателен. Падежът на вземането е издаването на фактурата, за фактурите от 30.9.2019г и 31.10.2019г., е изтекъл давностен срок, а за останалите, със заявлението по чл.410 ГПК, давността за вземането е прекъсната, и в погасителна давност е само вземането по нея – за сумата 2,00 лева главница, като за горницата, до пълния предявен размер, считано от фактура от 11.2019г, искът е основателен, като ответникът дължи 1/2, съобразно претенцията на ищеца.

За да изпадне ответникът в забава, следва да е налице покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на

това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция е изцяло неоснователна.

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни. Ищецът доказва разноски за заповедното производство от: 43,76лева - сумата от 18,76лева държавна такса и 25лева юрисконсултско възнаграждение и за исковото производство – 681,24 лева – 181,24 лева държавна такса, сумата 100 лева юрисконсултско възнаграждение, както и 400 лева депозит за особен представител, от които на ищеца се следват, съответно, сумата: 37,91 лева и 590,16 лева.

Ответникът е представлявана от процесуален представител, назначен от съда по реда на чл.47,ал.5 ГПК, и не доказва разноски.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че С. Н. Н. с ЕГН: ***** и адрес: ***, чрез особен представител адвокат Д. Ш., САК, дължи на *** с ЕИК: *** и адрес: *** цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, ползвана за битови нужди за имот, находящ се на адрес: ***, аб.№ 298440 в размер на **699,57 лева** - главница за доставена ТЕ за период м.10.2019г.- 4.2021г.,ведно със законна лихва за периода от 20.10.2022г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 15.09.2020г. до 29.09.2022 г. в размер на **103,61 лева; 9,44 лева** цена на извършена услуга за дялово разпределение за период 11.2019г.- 4.2021г., ведно със законна лихва за периода от 20.10.2022г. до изплащане на вземането за които суми по гр.д.№ 56980/2022г. от СРС е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявените от *** с ЕИК: *** и адрес: ***, против С. Н. Н. с ЕГН: ***** и адрес: ***, за установяване на вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по гр.д.№ 56980/2022г. от СРС. за: разликата над уважения размер на иска за главница за топлинна енергия от 699,57 лева до пълния му предявен размер от 800,75 лева, както и за период от 1.5.2019г. до м. 9.2019г., за разликата над уважения размер на иска за лихва от 103,61 лева до пълния предявен размер на претенцията от 124,55 лева, за разликата над уважения размер на иска за главница за дялово разпределение от 9,44 лева до пълния предявен размер на претенцията от 10,43 лева- главници по фактури от 9.2019г. и 10.2019г., , както и за сумата 5,2,29 лева представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение от 10,43 лева, претендирана за период от 31.10.2019 г. до 29.9.2022 г..

ОСЪЖДА С. Н. Н. с ЕГН: ***** и адрес: ***, чрез особен представител адвокат Д. Ш., САК да заплати на ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в ***, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, разноски за исковото производство в размер на 590,16 лева и разноски за заповедното производство в размер на 37,91 лева.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца - „Нелбо Инженеринг“ ООД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Присъдената сума може да бъде заплатена по банкова сметка на ищеца BG48SOMB91301011253302.

Съдия при Софийски районен съд: _____